

Br. E.:

Koračnica.

Orliči smo, Orliči smo,
pogumni mi fantiči smo.
Telesa moč, krepost duha,
to vzor je našega srca.

Kot isker vôj korakamo,
ponosno zmage čakamo.
Zastava krepko plapola,
v očeh nam radost leskéta.

Naprej, naprej! — vелеva rog,
zaupno čili peva krog:
„Ohrani vero nam, Gospod,
zedini ves slovenski rod!“

Orliči smo, Orliči smo,
navdušeni fantiči smo.
Telesa moč, razmah duha,
to vzor je mladega srca.

Kako smo volili in glasovali?

(Poučen dopis od Sv. Lenarta nad Škofjo Loko.)

To je bilo življenje in pričakovanje...

Enega „Orliča“ smo preveč naročili. Kam naj ga denemo? Ali naj ga pošljemo nazaj? Da nas bodo potem oštevali, češ: še enega „Orliča“ ne morete spraviti v denar? Bodo nas ja! Seveda nas bodo! Ne bodo nas ne!

Sklenili smo: Najpridnejši naj ga dobi ali pa najpridnejša. Kdo bo pa pokazal tistega najpridnejšega? Ali g. učitelj, ali g. katehet?

„Nak“, smo rekli mi, „vi ga pokažite, otroci sami. Volite, glasujte!“

„Kako?“

„Listke vam bomo dali. Vsak naj na listek napiše ime tistega učenca, ki ga ima za najpridnejšega. Ali pa ime učenke.“

Ali je završalo! Seveda, za „Orliča“ bi bil vsak rad priden. Kdor pa do zdaj ni bil, je vsaj natihem obetal, da bo priden, če dobi „Orliča“ zastoj.

Milka bi bila rada najpridnejša. Ali... ali... Kdo ve, če jo imajo tudi drugi za najpridnejšo? To ji miga jeziček! Tako rada bi drugim rekla: Vsi zapišite mene! Mogoče bi bila komu celo bonbončkov obljubila, toda to bi bilo podkupovanje, ki pri volitvah ni dovoljeno.

Nagovarjati ni upala nikogar. To bi bila agitacija. Pa vseeno: Nekaj glasov si upa ujeti. Če bi še sama sebe volila, bo morebiti šlo. Ni se mogla več zadrževati. Jeziček je zamigal, glas se je sprožil in na dan je prišlo vprašanje: „Ali sme tudi vsak samega sebe voliti?“

Razumeli smo, kam pes taco moli, pa smo vseeno razsodili: „Kdor ima sam sebe za najpridnejšega, naj samega sebe zapiše.“

Tako je odločila naša višja oblast. Če pa je Milka volila sebe ali ne, tega ne vemo. Pa tudi če bi vedeli, bi ne povedali. To je volilna tajnost.

Volitve se prično. Vsi pišejo. Glasovnice se poberejo kar v klobuk. Sestavili smo volilno komisijo. V njej je sedel eden od nas višjih in dva volilca: Štefucov Gabrijel in Kajžarska Tona.

Šteli smo glasove. Iletova Ivanka in Zakrašnikova Francka sta dobili po šest glasov, Milka si je priborila štiri, Nežin Janez dva, enako tudi Kajžarska Franca, ostalih devet glasov je bilo razcepljenih. Menda so res nekateri sami sebe volili, in tako dobili po en glas.

Kaj pa zdaj? Dvema učenkama so prisodili volilci po enako število glasov. In ravno tisti dve sta dobili največ glasov. Treba bo ožje volitve.

Še enkrat bomo volili. Zdaj bo malo drugače, kakor prej. Vsak sme napisati samo ime lletove Ivanke ali pa Zakrašnikove Francke. Katera dobi več glasov, tista bo izvoljena za najpridnejšo. To je ožja volitev med dvema.

Spet smo volili in spet smo šteli glasove. To-le je prišlo na dan: lletova ima 23 glasov, Zakrašnikova pa 15. Ivanka bi bila torej zmagala, pa smo volitve ovrgli! Zakaj?

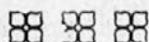
Poglejte! Ko smo prvič volili, je bilo oddanih glasov: $6 + 6 + 4 + 2 + 2 + 9 = 29$ glasov. Zdaj smo pa našteli glasov $23 + 15 = 38$! Torej celih 9 glasov preveč!

Volilna sleparija, kali? Mogoče! Ali pa volilna dobrohotnost. Mogoče so nekateri privoščili „Orliča“ obema učenkama, pa so oddali po dva listka. Morda pa niso razumeli, kaj je ožja volitev? Tudi pri ožji volitvi mora vsak oddati le en sam listek. Naj bo torej, kakor hoče: volitve smo ovrgli.

Pri novi volitvi je dobila Francka 16 glasov, Ivanka pa 13. In ker je $16 + 13 = 29$, smo volitve potrdili. Saj smo tudi bolj pazili, da ni mogel nihče oddati dveh listkov skupaj.

Tako je Francka zmagala in dobila „Orliča“.

Ko smo se vračali domov, smo govorili samo o naših imenitnih volitvah.

Savin:

Blažončkova pesem.

Ko bi bratec moj škrjanček
dal mi dobre volje,
dobre volje dva pehara,
dva pehara, dva žehtara!

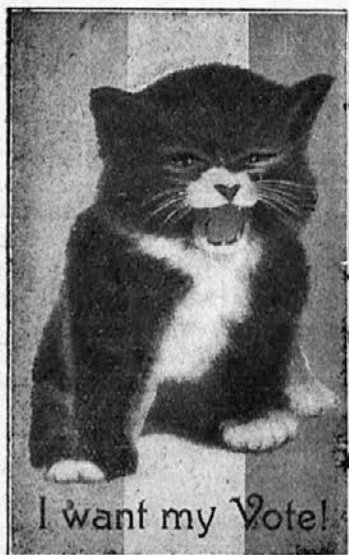
Pehar poln bi nesel mami,
da me ne bi več nabila.

Pehar zvrhan sestri sitni,
da bi las mi ne pulila.

Žehtar prvi dal bi atu,
ne navijal več ušes bi.

Žehtar drugi sam bi spraznil,
pel s škrjančkom do nebes bi.

Kaj razgraja ta muc?

Pri Sv. Lenartu so torej volili najpridnejšo učenko. Volilno pravico so imeli vsi — dečki in deklice. Na Angleškem so pa nekdanj smeli samo možki voliti — namreč poslance in druge take može. Potem so še ženske začele zahtevati volilno pravico. Nagajivi in zavidljivi možki so jim naslikali na razglednico takega muca in so zapisali spodaj: I want my Vote = zahtevam volilno pravico!

Mi smo naslikali tega kričavega muca v „Orliča“. Pa ne iz nagajivosti in tudi iz zavidnosti ne. Naslikali smo ga zato, ker je sedaj konec II. letnika „Orliča“ in se prične III. Ta muc agitira za „Orliča“. Sedaj je čas, da greste vsi v ožjo volitev: Ali bomo še naročili „Orliča“, ali ne? Volite vsi tako, da ga bote še imeli! Pa tudi agitirajte pri drugih, da bo dobil list mnogo novih naročnikov. Odprite usta kakor ta muc in prosite stariše najprej zase, potem pa še prijateljem in znancem prigovarjajte!

Zahtevajte vsi volilno pravico, da izvolite „Orliča“ za svoj list!

Brunislav, dijaški naraščajnik v Kranju.

Spoštuj očeta in mater!

Bilo mi je sedem let. Hodil sem v prvi razred. Nekega dne sem prišel ves objokan iz šole. Na materino vprašanje, kaj se mi je bilo pripetilo, sem povedal, da me je tovariš v šoli zatožil. Gospodična me je pridržala v razredu — na malici —

„Kaj si pa napravil“, me vprašajo mati.

„Nič. Po krivici sem bil zaprt. Nisem se mogel opravičiti.“

„No, potem se pa kar potolaži in nič ne jokaj. Vedno pazi, da ne napraviš najmanjšega prestopka, pa bova vedno prijatelja.“

Tako je rekla moja mama. In jaz sem se od mehkega veselja še enkrat zjokal in objel preljubo mamico. Res, kaj je slajšega za nas male, kot objeti mamico in se od veselja zjokati v njenem naročju? Ali se ne zgodi vam večkrat kaj podobnega? O, kolika sreča, če se vam le more! Gotovo imate svojo

mamico iz vsega srca radi. S koliko ljubeznijo skrbi za vas, dragi Orlič, koliko dobrega vam stori dan za dnem! Le pomislite! Koliko moli za vas, da bi bili dobri, kako vas vedno navaja na pravo pot!

Kaj pa oni ubožčki, ki so mamico že v zgodnji mladosti izgubili? Kako so umazani, raztrgani in zanemarjeni! In kaj bo ž njimi, ko dorastejo? Oh, koliko se jih ravno zato izpridi, ker niso imeli vzgoje, kakoršno more dati le mamica.

Mamica torej skrbi, da imaš snažno obleko, da si umit in da imaš poln želodček. Da, želodček! Le spomnite se na velikonočne piruhe, potice in kolače! Kajne, še danes se vam sline cede po njih, tako so bili dobri!

Toda če bi sedajle vas vprašal: Kako pa vi vračate mamicam ljubezen? Le popraskajte se za ušesi in recite: Saj res, to vprašanje pa ni kar tako. Dobro ve ta-le, kje nas čevljev žuli . . .

Vem, vem! Mladina rada večkrat pozablja dobrote, samo na to misli, da ima svoje veselje neskajjeno. Oh, kolikokrat žalite mamico s svojo trmo in morda, — morda, pravim — je kateri med vami, ki svoje stariše — preklinja! Kolika nehvaležnost! Za vse dobrote, ki jih prejema, pa kolne in zabavlja! Proč s takimi iz naših vrst, proč ž njim iz orlovskega naraščaja! To mora biti organizacija dobre, uljudne in ubogljive mladine, ne pa surove, neolikane, do starišev nehvaležne.

Živel je deček, ki je svojo mater zelo ljubil in spoštoval. Očeta je izgubil, ko je bil šest let star. Gospod Bog mu je zelo pomagal v življenju, kakor je sam obljubil v čet.ti zapovedi. Deček je dovršil ljudsko šolo zelo dobro, nakar je vstopil v gimnazijo. V osmih letih jo je z odliko dovršil.

Potem je vstopil v bogoslovje in postal duhovnik. Kot katehet je večkrat spominjal učence na četrto božjo zapoved, ki se glasi: Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in ti bo dobro na zemlji!

Naraščajnik iz Bogojine (Prekmurje).

Vaditelju v slovo.

Naš vaditelj je ostal pri naboru vojak. Bil je dober vaditelj. Ker pri nas še nimamo telovadnice, telovadimo na njegovem domu na dvorišču, ki je zelo prostorno. Vedno je zelo skrbel za svoje Orliče in se je najbolj veselil, ko je videl, kako lepo telovadijo in napredujejo. Oskrboval je tudi beltinski in ivanjski naraščaj. Kajne, dovolj truda in požrtvovalnosti?

Svoj naraščaj je vedno navajal na lepo vedenje povsod, posebno še, če treba pred nasprotniki pokazati, da smo katoliškega mišljenja in iz orlovskih vrst. Za časa njegovega vodstva smo imeli tudi več telovadnih nastopov in izletov.

Orliči, ki ste bili pod njegovim vodstvom, ostanite mu hvaležni za vse trude in težave! Ohranite ga v ljubečem spominu, dokler se ne povrne nazaj med vas!

Ti pa, dragi Janez, pozabi, če te je kdo izmed nas kedaj razžalil ali ti je nagajal. Kličemo ti soglasno: Brat, vrni se kmalu zopet v naše vrste dober in nepokvarjen, vemo namreč, da se pri vojaki marsikateri fant poslabša. Ostani zvest svoji veri, načelom orlovskim in služi z veseljem domovini! — Sprejmi srčen pozdrav od Tvojih bratcev — Orličev. Bog Te živi!

Windschnurer Malči (Kamnik).

Naš izlet v Kamniško Bistrico.

Neko nedeljo nam je pri telovadbi vaditeljica Minka povedala, da bomo šle kmalu v Bistrico. Res, teden pozneje se je izpolnila Minkina obljuba in naša velika želja. Zgodaj zjutraj smo šle k sv. maši, potem bi imele stopiti urno na noge. Pa so prišle tri Orličke iz Podgorja prepozno in so zamudile mašo. Seveda niso smele tako v Bistrico, nam so se pa smilile. Zato jih je Minka odvedla k drugi sv. maši, me smo pa šle prav počasi na pot.

Pri znamenju sv. Barbare za mestom smo jih nekaj časa čakale, pa zaman. Zato smo se izmislele, da pojdemo gledat na smodnišnico tiste razvaline, ki so ostale vsled onega strašnega poka pred nekaj tedni. Ondi so nas zaostale tri sestrice došle. Vesele smo bile združenja in krepko smo stopile na pot.

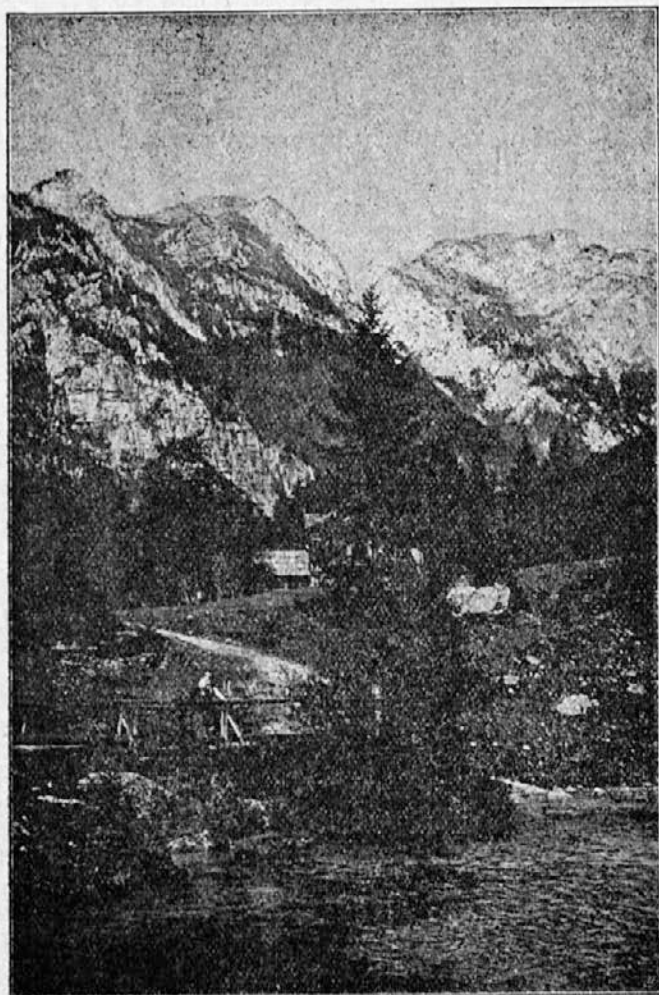
Ne morem vam popisati, kako lepa je bila pot, ki smo jo prehodile. Več ko dve uri smo porabile za hojo skozi gozd po ozki stezi. Na obeh straneh steze je bila sama strmina. Gotovo bi bile pocepale v deročo Bistrico, pa nas je obvarovala ograja, ki je narejena povsod na nevarnih mestih. Čez ograjo se je videlo tako lepo, kakor z galerije v dvorani na igralški oder.

Komaj smo čakale, da dospemo k izviru Bistrice. Res, kmalu zagledamo bistriške planinske kočice, okoli njih prijetne trate, visoko zadaj pa kroginkrog sive skalnate planine. Vse to je bilo zelo lepo, vendar smo me najprej poiskale klop okoli mize, da smo se odpočile in okrepčale.

Tako smo stresle vso utrujenost iz nog. Razkropile smo se po trati in si privoščile raznih poskočnih iger. Tudi cvetlic smo nabrale nekoliko, da bi imele doma pokazati malo spomina iz Bistrice.

Ob dveh popoldne smo skočile do tiste male kapelice, ki je le malo oddaljena od kočice. Posvečena je Materi Božji. Molile smo litanije in zapele nekaj znanih pesemc.

Nato smo si prav od blizu ogledale izvir Bistrice, ki je **ravno** pod ono kapelico. Voda je silno mrzla, da skoraj ni bilo mogoče stati v njej. Njena sveža moč nam je pa vrlo okrepcala noge za pot nazaj, ki smo jo morale hitro nato nastopiti.

Ob izviru Bistrice.

Med potjo smo si ogledale še prirodni most v strugi Bistrice. Oh to je res nekaj krasnega!

Med nadaljnim potovanjem smo postale zelo pozorne, ko smo videle v Stranjah Bistrico pokrito z naplavljenimi hlodi. Ondi se ljudje zelo pečajo z lesno trgovino.

Pokazal se je Kamnik, kmalu smo bile doma. Drugi dan so me bolele noge. Seveda, saj sem bila prvič v Bistrici.

Dvoje telovadnih iger!

1. Kje si Jaka?

Igravci se primejo za roke in se postavijo v sklenjen krog. Vseeno, koliko jih je. Dvema zavežejo oči in jih puste v sredo kroga. Eden je gospod, drugi njegov sluga z imenom Jaka. Gospod vzame v roko žepni robec in mu naredi na enem roglu voz. Tako pripravljen pokliče slugo: Kje si Jaka? Sluga se oglasi: Tukaj! Brž ko izgovori to besedo, skoči drugam v krogu, da „gospoda“ goljufa. Gospod pa natančno pazi, od kod Jakov glas, skoči proti njemu in ga skuša zadeti z robcem. Če ga udari, je igra končana in dva druga prideta na vrsto. Če ga ne zadene in zastoj maha po zraku, lahko zopet vpraša: Kje si? Tako se igra nadaljuje, dokler ne dobi Jaka udarca z robcem. — Včasih se mora „gospod“ zelo truditi, preden zadene, in neusmiljeno mlati po nedolžnem zraku. Igravci se mu pa neusmiljeno smejejo . . .

2. Ujetnik, kdo te bo rešil?

Igravci se primejo za roke in se postavijo v sklenjen krog. Enemu zavežejo oči in mu dajo palico ali šibo v roko. Potem ga spuste v sredo kroga. Palico ima zapičeno v tla. Krog se zavrti okoli ujetnika in igravci ga med tem vprašajo: Ujetnik, kdo te bo rešil? Krog se ustavi in čaka brez besede. Ujetnik dvigne palico in jo stegne na slepo srečo proti enemu v krogu s prošnjo: Bratec, reši me! Tisti, ki ga kaže palica, odgovori: O ne, jaz že ne! Glas sme spremeniti, da goljufa ujetnika. Ujetnik natančno posluša čigav glas je bil, in pove ime tistega, ki je govoril. Če ga ugame, je rešen, oni pa mora biti ujetnik in gre v sredo. Zavežejo mu oči in igra se zopet od kraja začne. Če je pa napačnega imenoval, se krog zopet zasučje in igravci vprašajo nagajivo: Bratec, hudo si se osmešil, ujetnik, kdo te bo rešil? Potem zopet počakajo, da pokaže enega s palico in prosi: Bratec, reši me! — Tako se igra nadaljuje. Kadar se naveličajo igre naj nehajo, drugače ne bo nikoli konca.

Fr. Aleksander.

Konjičku.

Bistahoj,
lisec moj!
Čez gorice,
čez vodice,
v Indijo Koromandijo!

Zlate oranže ondi cveto,
z vej visijo polni lončki
sladke medice,
z grmov bingljajo svetli bonbončki,
kolački, potice,
rajski kanarčki povzdravčke pojo . . .

V Indijo Koromandijo,
bistahoj,
lisec moj!

Jagodić Franc, Orlič v Kamniku:

Okoliščine naše telovadnice.

Naša telovadnica leži tako, da je sprednja stena obrnjena proti jugu. Ob tej steni je vrt z zelenjavo in cvetličnimi gredami. Poleg vrta se vije pešpot na Perovo. Tam je velika nova tvornica za železne izdelke.

Ob zahodnji steni telovadnice je velik prostor s tehtnico za živino in druge težke predmete. Ta prostor meji na glavno cesto.

Na severni strani telovadnice stoji kamniška nabavna za druga. Tam se začne predmestje „Šutna“. Za hišo zadruga je lep park, ki ga krasijo košati mogočni kostanji. Poleg parka stoje drvarnice za družine, ki stanujejo v združnem posloplju. Ob koncu tega parka je vrt za sočivje.

Za telovadnico (na vzhodni plati) imamo na novo zgrajeno prostorno letno telovadišče. Ondi se shajamo in telovadimo, ker je telovadnica sedaj pretopla. Ob telovadišču teče bistro šumljajoč potoček in nosi pozdrave našim bratcem daleč po domovini.

Ob vhodu na telovadišče stoji čebeljak. Veste, dragi bravci „Orliča“, enkrat sem jo pri tem čebelnjaku pošteno iztaknil. Poprej pa moram povedati, da je ob čebelnjaku prijazna klopca.

Nekoč sedim na tej klopci in opazujem življenje čebel. Naenkrat se prične boj med menoj in eno izmed čebel. Prepričan sem, da mala stvarca sprva ni imela kakega zlobnega naklepa, pa sem ji že moral biti prehudo nadležen — preden se dobro zavem, me zašegeče in speče na roki! Pogledam in kaj vidim? V moji roki tiči malo želce nežne(?) čebelice. Hitro ga potegnem iz rane in vržem proč.

Povem vam še eno zgodbo. Okornovega Tončka je oni dan taka mala živalca naravnost v nos podregala. Kaj menite, zakaj ravno v nos????? (Čemu si naredil kar pet vprašajev? Saj ni tako težko uganiti, ampak zato nam Tončkov radovedni nos ni nič manj všeč! Op. ur.)

Povrnimo se nazaj k našim stvarim! Sedaj nadaljujem.
V tem posloplju ni samo telovadnica, ampak sledeče: Te-
lovadnica, garderoba, skladišče nabavne zadruga in klet.
Drugič še kaj. Bog živi!

Dragi br. Nardžič!

Pošiljajte nama „Orliča“ tudi v prihodnjem letu. Ko-
maj že čakava nove številke. Strašno dolgčas bi nama
bilo, če bi več ne dobivali tega lista. Bog živi!

Martin Berlec, Podhruška:

Črni trn.

Jožek je šel z atom v gozd smreke podirat. Bil je lep dan. Ptički so zvonko popevali, zgovorno žvrgoleli. Jožka so skoraj premotili, da bi pozabil na vse drugo, kakor tisti menih, ki je poslušal rajsko ptico tristo let, pa se mu je zdelo le nekaj trenutkov. Ali atov glas ga je predramil iz zamišljenosti.

„Kam si se zagledal? Ajdi na delo!“

Molče je ubogal in prijel žago. Potegnila sta in zobato železo je zahreščalo med žgolenje krilatih pevcev tako neokusno, tako žaljivo. V Jožkovem srcu se je nekaj spreverglo, tisto mehko občutje je postalo trdo in je težko tiščalo k tlom. V tem se je skrilo zlatožarno solnce za oblček, ki je hitel mimo nekam v daljavo. Jožek je kakor v skrbeh dvignil oko proti nebu, pa njegov pogled je mimogrede obvisel na očetovem obrazu. Glej, čudno! — tudi na tem obrazu visi neka senca, neka mora...

„Jožek, ali ti nisem že rekel, da se ne družiš z onim Gašperčkovim postopačem? Kolikokrat ti bom moral še reči, a?“

Molk...

„No, boš kar molčal? Drugače si zgovoren kot klopotec na drevesu.“

„Oh, pustite me no! Saj tako nimam nobenega veselja. Fantov je pa malo tako prijaznih in veselih, kakor je Gašperčkov.“

„O, vesel je že, to vem. Le bojim se, da se boš nalezal od njega slabih lastnosti.“

„Le kakšnih?“

„To že sam dobro veš. Ne govoriva prvič o tem.“

„Ne bojte se! Sami ste mi že naročali, naj povsod izbiram.“

Dobro se vzame, slabo se vrže proč.“

„Ravno zato. Fant mi ne ugaja... Toda pazi, drevo se nagiba!“

Mogočna smreka je zaječala in s truščem telebnila po tleh. Pa je vendar do te ure klubovala viharjem in nevihtam...

* * *

Tako sta jih podrla še lepo število. Tovariš jima je bil molk, misli so jima begale vse vprek.

Solnce se je vspelo na vrh svoje poti, od daljne cerkvice se je oglasil zvon. Kakor bi jih zalotil pri skritem delu, sta prenehala in prisluhnila.

„Poldne je že.“

Snela sta si klobuke in pomolila.

„Bog in sveti križ božji, sedaj pa le pojdiva.“

Jožek je bil ljubitelj pomladnega cvetja, še bolj njegova sestra Marička. Zanj bi natrgal šopek takole mimogrede. Ob poti se je smejal grm, ves odet v snežnobelo cvetje.

„Črni trn“, je pomislil Jožek, „kako bohotno cvete“.

Varno je posegel med vejevje, da si vreže vejico. Mehko cvetje ga je božalo po prstih, posegel je globlje, brezskrbno.

„Au!“

Nehote je vskliknil in odmaknil roko, ki je že imela drobno rdečo progo.

„Ha, ha“, se zasmije oče, „tu imaš dobro šolo. Čeden prijatelj, kaj, ki pod cvetečo zunanostjo skriva ostre bodice.“

Jožek je razumel. Da ni bilo ob poti obilo drugega cvetja, bi Marička oni dan ne bila prejela šopka iz ljubečih bratovih rok.

Zgodba o slepi in gluhonemi deklici.

(Nadaljevanje.)

Kaj je ljubezen?

Taka je bila torej Lenčkina šola. Dobra učiteljica gospodična Ana je vedno poskrbela, da je mogla deklica otipati in v roke vzeti vsako reč, o kateri jo je poučevala. Lenčka je kmalu vedela, kaj je vrt, cvetlica, drevo, žival, dež in tako dalje.

Koliko besed pa pozna človeški jezik za reči, ki jih ni mogoče v roke prijeti, s prsti otipati! Koliko je besed, ki pomenijo take reči, ki bivajo le v naših mislih! Otrok, ki ima zdravo oko in uho, se takim besedam kmalu privadi. Za slepega in gluhega je pa to sila težka naloga.

Kako boste mali Lenčki dopovedali, kaj je ljubezen? Ali ji boste dali ljubezen v roke, da jo otiplje kakor nov klobuček, da jo povoha kot šopek vijolic, da jo ugrizne kot zrelo hruško, da se ž njo poigra kakor s punčko? Ne morete! Ljubezen je nekaj, kar biva le v našem čustvu, v mislih. V roke je nihče ne more vzeti.

Lenčka je natrgala na vrtu šopek vijolic in jih prinesla gospodični Ani. Ana je bila vesela in je hotela deklici svojo radost pokazati. Objela jo je nežno in ji začrkala v roko: Ljubim Lenčko.

Deklica je postala pozorna. Ni razumela učiteljice.

„Kaj se pravi ljubim?“ je vprašala s prstki.

Ana jo je privila nase in ji položila ročico na srce, češ: Tu notri je ljubezen. Lenčka je obdržala roko na prsni in je prvič v življenju začutila, kako bije srce v notranjosti. To jo je zanimalo, vendar besede „ljubezen“ ni nič razumela.

Premišljeva je potisnila šopek vijolic prav pod nosek in je hotela zvedeti: „Ali je ljubezen vonj vijolic?“

„Ne“, je kratko odgovorila Ana.

Lenčka je tuhtala dalje. Začutila je na sebi toploto solčnih žarkov. Dvignila je ročico proti solncu in vprašala: „Ali je to ljubezen?“

Mislila je da ni lepše stvari od solnca, ki vse ogreva, vse oživlja. Pa učiteljica je spet odkimala. Mala učenka je postala nepotrpežljiva in se je zelo čudila, zakaj ji Ana ljubezni ne more pokazati.

Pouk se je za enkrat končal brez uspeha.

Nekaj dni pozneje se je Lenčka igrala s kamenčki. Sestavljala jih je v dolgo vrsto — dva večja, tri manjše, spet dva večja, tri manjše itd. Večkrat se je zmotila in Ana jo je vselej opozorila na napako, naj jo popravi. Naenkrat je deklica sama od sebe spoznala posebno očitno napako v razvrstitvi kamenčkov. Brž je nehala z delom in je zelo pozorno preudarjala, kako bi bila prav za prav morala kamenčke razvrstiti. Tu ji je Ana nenadoma položila prst na čelo, z drugo roko ji je začrkala v ročico: **Misliti!**

Nova beseda! Kako bi jo mogla deklica razumeti, da je ni zvedela ravno v tem pripravnem trenutku? Tistikrat je pa brž pretuhtala: Aha, temu, kar se godi sedajle v moji glavi, se pravi „misliti“. To je bilo prvič, da je razumela pomen besede, ne da bi mogla ob enem dotično stvar z roko zagrabit.

Obsedela je vsa mirna in pozorna. Pa ni več na kamenčke mislila. Prišlo ji je na misel, da bo morebiti sedaj tudi spoznala, kaj je ljubezen. Saj tudi misli ne more prijeti, pa vseeno ve, kaj se pravi misliti.

Ves tisti dan je bilo nebo oblačno, rosil je lahen dež — naenkrat prodre solnce skozi oblake in toplo posije na Lenčko. Spet se je spomnila in vprašala kazaje proti solncu: „Ali res ni to ljubezen?“

Ana je pričela pouk o ljubezni na novo.

„Ne, to ni ljubezen, nekaj podobnega pa je. Poslušaj! Če te ne greje solnce, veš, da so gori pod nebom gosti oblaki. Ne moreš se jih dotakniti, predaleč so. Lahko pa čutiš dež, ki rosi iz njih. Dobro veš, kako vesele so cvetke in vsa zemlja, če po vročem dnevu pade prijeten dež. Tudi ljubezni se ne moreš dotakniti, prav dobro pa poznaš srečo, ki prihaja iz nje. Če bi ne bilo ljubezni, bi bilo strašno pusto med ljudmi, ti bi bila venomer žalostna in še igrati bi se ne marala.“

Sedaj je začela Lenčka razumevati, kaj je ljubezen. Sama piše: „Čutila sem, da so neke nevidne vezi, ki vežejo mojo dušo z dušami drugih ljudi...“

Lenčka se uči brati.

Kakor hitro je znala Lenčka nekaj besed začrkati s pomočjo prstne abecede, se je morala učiti čitati tiskane črke. Čujmo, kako ji je šlo od rok!

Gospodična Ana je imela skladovnico odrezkov iz lepenke (trdega papirja), na njih pa so bile zelo velike črke cele abecede. Te črke niso bile z barvo ali črnilom naslikane, temveč izrezane

iz lesa in z lepilom pritrjene na papir. Tako vzbočene črke je deklica prav lahko s prstki otipala in spoznavala njihovo obliko.

Seveda se Lenčka sedaj še ni učila te črke izgovarjati. Njena usta so ostala nema. Nauk je bil samo ta: Vsako črko, ki jo znam sedaj samo s pomočjo prstne abecede začrkati, je mogoče tudi na papir narisati.

Kmalu je začela posamezne črke na lepenki sestavljati v besede. Ana ji je dala nekak okvir, v katerega je lahko postavila več črk po vrsti, da so nepremakljivo stale. Mogla je postaviti vanj tudi več besed in tako narediti kratke stavke.

Silno zanimivo jo je bilo opazovati pri njenem delu. Če se ji je posrečilo, da je brez pomote sestavila besedo, samostanik, je brž tako urejene črke nesla na dotični predmet. Sestavila je n. pr. besedo „stol“, pa jo je brž nesla na stol, „klop“ na klop, „voziček“ na voziček in tako dalje. Cele ure se ni naveličala tega dela, ki je bilo pol igra, pol šola. Včasih so imeli že skoraj vsi predmeti v sobi napise v Lenčkini pisavi.

Enako je delala s celimi stavki. Sestavila je stavek: Punčka je na postelji. Besedo „punčka“ je dejala na punčko, „postelji“ na posteljo, potem je nesla še punčko z napisom vred na posteljo, zraven nje je pa položila besedici „je na“.

Drugič je sestavila stavek: „Deklica je v omari“. Kaj pa sedaj? Ni dolgo pomišljala. Okvirček z besedo „deklica“ je pripela sama sebi na predpasnik. Na omaro je obesila ostale tri besede: „je v omari“, sama je stopila v omaro in se zaprla vanjo.

Tako je dokazala sebi in vesoljnemu svetu, da je popolnoma resničen njen stavek: „Deklica je v omari“.

(Nadaljevanje v III. letnik:.)

Vesela pošta brata Nardžiča.

Pozor!

Ne pišite zavoljo „Orliča“ nič več v Kamnik! Tudi po igro ne! Sicer se dopis zelo zakasni. Urednik, upravitelj, br. Nardžič — vsi trije imajo naslov: **Ljudski Dom, Ljubljana**. — Vsled raznih ovir smo se to pot zelo zakasnil. Prosimo lepo za zamero! Kmalu pride zopet vse v pravi tir, če Bog da.

Darovi „Orliču“.

Orliču v Leskovcu 10 Din. — Dr. Fr. Jere, Št. Vid, 7 Din 50 p. Bog plačaj!

Koliko so kje pridni?

Spet so plačali izvodov: Mirna (dekl.): 10. — Leskovec: 20. — Tržič: 40. — Sv. Miklavž pri Ormožu: 10. — Brdo pri Lukovici: 20. — Laško: 10. — Trebnje: 30. — Nekateri kraji še vedno nočejo plačati. To je že skrajno grdo! Naj se odzovejo vsaj posebnim opominom, ki jih prejmejo v kratkem. Novega letnika ne bomo nikamor poslali dokler ni stari dolg poravnani!

Iz nabiralnika.

Št. Janž. — Cenjeni brat Nardžič! — Ko smo dobili v Št. Janž zadnjega „Orliča“ smo se pa zares prestrašili. In kako bi se ne, če nam pa obetate, da bodo vsi ljudje kazali na nas, češ: Orlič-i-neubogljivci! Zato smo brz sklenili, da se bomo poboljšali. Saj to nam ne bo težko, ker nismo ravno hudobni, ampak samo bolj navihane sorte. Zato nam ne smete zameriti. — Vse Orliče in tudi Vas lepo pozdravljava in kličeva krepak Bog živi! —

Fric Filip in Papež Anton.

Bogojina. — Ljubi br. N.! — Ne smemo zaostati, da bi nihče več ne pisal v „Orliča“. Zato Vam zopet nekaj pišem. Naš vaditelj nas pridno uči novih vaj. Samo to nas vse žalosti, da mora oditi k vojakom. Pa naj bo, saj bo samo za eno leto, potem pa spet pride med nas. Sedaj vam še omenim, da pojdejo nekateri ta teden k prvi sv. spovedi in obhajilu. Zato se pridno pripravljajo. Bog živi!

Venek Camplin.

Št. Jernej. — Dragi br. N.! — Prav lepo Vas pozdravljam in Vam sporočam, da sem prejela Vašo karto in 20 iger „K mamic“, ki ste mi jih poslali v razprodajo. Prodala sem vse prav lahko. Pa se nisem nič kisló držala, čeprav ste se bali, da se bom. Pošiljam Vam 20 Din. Lepo Vas pozdravljajo moji stariši in obe sestrici, posebno pa jaz, Vaša sestra Orličica

P. Medven.

(Takole bi lahko še marsikateri naredil kar na svojo roko. Na dopisnico naj bi napisal, koliko iger mu pošljimo, pa bi vse prav lahko prodal med znanci in prijatelji. Vsak bi rad dal tisti dinar, da bi imel tako krasno igro. Posnemajte sestrico Pepco iz Št. Jerneja!)

Št. Vid nad Lj. — Dragi br. N.! — Prvič me niste dejali v „Orliča“, dajte me vsaj zdaj! Jaz in moja sestra Tončka sva veliki prijateljici, pa ne čisto zmerom. Včasih se vseeno malo skregava. (Škarje v roke, jezičke prističi! Br. N.) Enkrat sva pa tudi kradli. Pa ne smete misliti, da doma sladkor. O ne! Igrale smo tako igro, da sva morali skrinjico ukrasti! (Oh kako sem se že bal za Vaju! No, da le ni kaj hujšega!) Prav lep pozdraveček od Bjatke in Tončke Jovan.

Ihan. — Ód nas še nihče ni pisal, zato danes malo več. Nas je čez trideset Orličev. Kadar nastopimo v telovadnici, kar grmi, tako telovadimo in korakamo. V kratkem bomo napravili tudi tekmo. To bo veselje! Imamo tudi vsak mesec skupno sv. obhajilo. Gospod nam napravijo vselej lep govor. In ko nas pelje naš vaditelj v cerkev, nam vselej zelo lepo slovesno potrkava. Vedno se veselimo tega dneva, da prejmemo Jezusa. Učimo se že igro „K mamic“. Jaz bom za škrateljna. Vabim Vas, da pridete pogledat in poslušat. Bog živi! — Ivan Rode.

Žalec. — Ko sem Vam prvič pisal, še nisem vedel za Vaš naslov, zato menda niste dobili mojega pisma, ki sem ga pisal še pozimi. Pri nas se učimo za tekmo. Vsako nedeljo pred večernicami imamo telovadbo. Sprejmite tudi mene malega Orliča na veselo pošto. — Zupanc Ivan.

Moravče. — Velec. br. N.! — V „Orliču“ berem, kako ste včasih žalostni, včasih pa veseli. Ravno danes sem bral kako vozite Veselo pošto. Zato bi se tudi mi moravški Orliči veselili, če bi prišli malo k nam pogledat. Pridite 2. julija, ko bomo imeli javno telovadbo. — Ignac Cerar.

Bled. — Predragi g. N.! — Pri nas je umrl brat Orel, član odseka v Kranju. Bil je tudi odbornik. Bolehal je dolgo. Imel je zelo lep pogreb. Spremljalo ga je mnogo bratov in sester z Bleda in Koroške Bele. Bog mu naj nebesa! — Iv. Svetina in Jož. Burja.

Koroška Bela. — Dragi br. N.! Nas Orličev je 16. Telovadimo vsak četrtek. Orliča radi prebiramo. Naš dobri vaditelj je Valentin Smolej. — Vas veselo pozdravlja 12 letni udani bratec Ciril.

Vel. Lašče. — Spošt. br. N.! — Tudi jaz se Vas večkrat spomnim. Zato Vam pišem pisemce in Vas lepo pozdravljam kakor tudi vse druge kamniške Orliče. — Pepca Žnidaršič.

Konec in začetek.

Spet je končano eno „Orličevo“ leto, končano še dosti dobro — hvala Bogu in našim milim prijateljem, vrlim podpornikom! Hvala sotrudnikom in dopisnikom, enako vsem, ki ste naš list razširjali. Posebej si štejem v prijetno dolžnost, da se zahvalimo Tiskovnemu Društvu v Kranju, ki nam je list po izredno ugodnih cenah tiskalo in opremljalo, pa tudi Dijaškemu Orlu istotam, ki je oskrboval vsakokratno ekspedicijo lista. Vsem prisrčen: Bog plačaj! — z uljudno prošnjo, da naklanjajo našemu listu še dalje svojo ljubezen in požrtvovalnost.

Stopamo v III. letnik. „Orlič“ bo skušal ostati, kar je bil: ljubezniv sobratec našim malim. Žal, naročnino smo prisiljeni za spoznanje dvigniti. Nadalje bo stal „Orlič“ 3 DIN ZA ODSEKE IN KROŽKE, KI NAROČE VSAJ 20 IZVODOV POD SKUPNIM ZAVITKOM, ZA VSE DRUGE NAROČNIKE 5 DIN. Glede obsega lista, se ne moremo vezati. Storili bomo, kar bomo mogli.

Prosimo, začnite takoj z živahno agitacijo!

Sporočite nam prej ko mogoče število naročnikov!

Od koder se ne boste oglasili, Vam pošljemo dosedanje število. — Bog živi!

UREDNIŠTVO IN UPRAVNIŠTVO.

„Orlič“ izhaja v začetku vsakega meseca. List izdaja uprava „Mladosti“. Uredništvo in upravništvo: Ljubljana, Ljudski dom.

Naročnina za odseke in krožke, ki naroče vsaj 10 izvodov pod skupnim zavitkom, 2 dinarja na leto, za vse druge naročnike 4 dinarje.

Oblastem odgovoren Ciril Mohor. Urejuje P. Bernard Ambrožič.

Tiska tiskarna „Tiskovnega društva v Kranju“.